

VERONICA ROTH

DIVERGENT

AFVIGEREN

PÅ DANSK VED JOHN LYSMAND

DIVERGENT ①: AFVIGEREN

er oversat fra engelsk efter

DIVERGENT

Tekst © 2011 Veronica Roth

By arrangement with Ia Atterholm Agency and

HarperCollins Children's Books,

a division of HarperCollins Publishers.

Faktionslogoer: Rhythm & Hues Design

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen/MilleArtDesign

Omslag: Summit Entertainment / Kat-Art

Bogen er sat med Times New Roman PS og Sackers Gothic

1. udgave, 6. oplag

Trykt 2014 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771053135

www.alvilda.dk

TILEGNET MIN MOR,
SOM GAV MIG INSPIRATIONEN TIL DET ØJEBLIK,
HVOR BEATRICE OPDAGER, HVOR STÆRK HENDES
MOR ER, OG UNDRER SIG OVER, AT HUN IKKE HAR
OPDAGET DET FOR LÆNGE SIDEN.

Foto: Nilsom Fitch

Veronica Roth er født i 1989 og opvokset i en forstad til Chicago. I sin skoletid brugte hun det meste af sin tid på det, der senere blev ”Divergent”-trilogien. Serien er udgivet på 44 sprog og er solgt i mere end 11 mio. eksemplarer verden over. Den har ligget på New York Times’ best-seller-liste i næsten 2,5 år. Bog 2 – *Op-røreren* – er udkommet, og bog 3 – *Fornyreren* – udkommer på dansk i september 2014. Filmatiseringen af *Afvigeren* har premiere i april 2014, og de næste to film kommer i henholdsvis 2015 og 2016.

FEM SKÆBNER.
ÉT VALG.

PURITANERNE
DE USELVISKE

SANDDRU
DE ÆRLIGE

PACIFISTERNE
DE FREDELIGE

INTELLIGENTSIA
DE LÆRDE

SKYTSENGLENE
DE FRYGTLØSE

KAPITEL ET

Hjemme hos os har vi ét spejl. Det er gemt bag en lille skydedør på trappeafsatsen på første sal. Jeg har lov til at se det den anden dag i hver tredje måned, når mor klipper mit hår. Det er, hvad vores faktion tillader.

Jeg sidder på en taburet, og mor står bag mig og trimmer mit hår med en saks. Det afklippede hår lægger sig på gulvet i en mat, lys ring.

Da hun er færdig, skubber hun mit hår væk fra ansigtet og samler det i en knold i nakken. Jeg kan ikke lade være med at lægge mærke til, hvor rolig og koncentreret hun er. Hun er meget rutineret, hvad angår kunsten at glemme sig selv. Det kan jeg ikke just sige om mig selv.

Uden at mor lægger mærke til det, får jeg lige kigget lidt på mig selv i spejlet – ikke af forfængelighed, men af nysgerrighed. Der kan nå at ske meget med ens udseende på tre måneder.

I spejlet ser jeg et smalt ansigt med store, runde øjne og en lang, tynd næse – jeg ligner stadig en lille pige, selv om jeg må være fyldt seksten siden sidst. De andre faktioner fejrer fødselsdage, men det gør vi ikke. Det ville være for selvoptaget.

“Sådan,” siger hun, da hun har sat en hårnål gennem knolden. Hun fanger mit blik i spejlet. Jeg kan ikke nå at se væk, men hun irettesætter mig ikke, hun smiler bare til spejlbilledet af os. Jeg rynker panden. Hvorfor skal jeg ikke skældes ud for at have set på mig selv?

“Så er det i dag, det sker,” siger hun.

“Ja,” svarer jeg.

“Er du nervøs?”

Jeg ser hende ind i øjnene et øjeblik. Det er i dag, jeg skal igennem egnethedsprøven. Den, der skal fortælle mig, hvilken af de fem faktioner, der passer bedst til mig. Og i morgen, under udvælgelsesceremonien, skal jeg beslutte mig for en faktion; jeg skal vælge, hvordan resten af mit liv skal være; jeg skal vælge, om jeg vil blive hos min familie eller forlade den.

“Nej,” svarer jeg. “Prøven behøver ikke at bestemme vores valg.”

“Nej, det er sandt.” Hun smiler. “Skal vi se at få noget morgenmad?”

“Tak, mor. For at du klippede mit hår.”

Hun kysser mig på kinden og skubber skydedøren hen foran spejlet. Jeg tænker på, at min mor kunne have været en smuk kvinde, hvis hun havde levet i en anden verden. Hendes krop er slank under den grå kjortel. Hun har høje kindben og lange øjenvipper, og når hun løsner håret, inden hun går i seng, så falder det i bølger ned over hendes skuldre. Men som puritaner er hun nødt til at skjule sin skønhed.

Sammen går vi ned i køkkenet. Det er på sådan en morgen som denne her – når min bror laver morgenmad, far bladrer i sin avis, og mor dækker bord – at jeg har aller-mest dårlig samvittighed over, at jeg har besluttet mig for at forlade dem.

Bussen stinker af udstødning. Hver gang den rammer et af de mange huller i vejen, bliver jeg kastet fra side til side, selv om jeg holder godt fast i sædet foran mig.

Caleb, min storebror, står i midtergangen og holder fast i stangen over sig for ikke at miste balancen. Vi ligner ikke hinanden ret meget. Han har arvet fars mørke hår og krogede næse – de grønne øjne og kinderne med smilehullerne har han fra mor. Dengang han var mindre, virkede det som en underlig sammenblanding af ansigtstræk, men nu klæder de ham faktisk. Jeg er sikker på, at pigerne i skolen ville have været ret vilde med ham, hvis han ikke havde været puritaner.

Han har også arvet mors talent for uselvskhed. Uden overhovedet at tænke over det har han lige overladt sin plads til en sur sanddrumand.

Den sanddru er iført sort jakkesæt med hvidt slips – de sanddrus standarduniform. Deres faktion sætter ærlighed højest og mener, at sandheden er enten sort eller hvid – så det er sådan, de går klædt.

Der bliver kortere mellem husene, og vejene bliver mindre ujævne, efterhånden som vi nærmer os centrum. Den bygning, som engang var kendt som Sears Tower – vi kalder den “Byens Knudepunkt” eller bare “Knudepunktet” – dukker frem af tågen som en sort søjle i byens silhuet. Bussen kører ind under højbanen. Jeg har aldrig prøvet at være i et tog, selv om de er alle vegne og kører hele tiden. Det er kun skytsengle, der kører i tog.

For fem år siden begyndte frivillige puritanske vejarbejdere at reparere asfalten på nogle af vejene. De begyndte inde omkring centrum og arbejdede sig udefter, indtil de løb tør for materialer. Der, hvor vi bor, er vejene stadig fulde af sprækker og huller, og det er alt for farligt at køre på dem. Men vi har heller ikke nogen bil.

Bussen skumpler af sted på den ujævne vej, men Caleb ser fredfyldt ud.

Da bussen slingrer, er han nødt til at klamre sig til en af stængerne for ikke at vælte. Han er lige ved at tabe sin grå kofte.

Jeg kan se på hans flakkende blik, at han holder øje med de andre passagerer i bussen – gør, hvad han kan, for at glemme sig selv og kun se dem. For de sanddru er det ærlighed, der er vigtigst, hvorimod vores faktion, Puritanerne, sætter uselvskhed højest.

Bussen stopper foran skolen, og jeg rejser mig og skubber mig forbi den sanddru. Jeg er lige ved at snuble over hans sko, så jeg må gribe fat i Calebs arm. Mine bukser er lidt for lange, og elegance har nu engang aldrig været min stærke side.

Byen har tre skoler: en for de lavere klassetrin, en for mellemklasserne og så vores – den for de højere klasser. Det er den, der har den ældste bygning. Ligesom alle de andre bygninger omkring den er den bygget af glas og stål. Foran indgangen står en kæmpe stor metalskulptur, som skytsenglene klatrer op i efter skoletid. De skal altid se, hvem der tør klatre højest. Sidste år så jeg en af dem falde ned og brække benet. Det var mig, der løb ind for at hente skolesygeplejersken.

“Så er det i dag, der er egnethedsprøver,” siger jeg. Caleb er knap et år ældre end mig, så i skolen tilhører vi samme årgang.

Han nikker, og vi går ind gennem dørene. Jeg kan ikke lade være med at spænde i hele kroppen, så snart vi kommer indenfor. Der er en stemning af grådighed, som om hver eneste sekstenårig i hele skolen absolut skal og må have så meget ud af denne sidste dag som overhovedet muligt. Der er en stor sandsynlighed for, at vi ikke kommer

til at sætte vores ben her igen efter udvælgelsesceremonien – når vi har truffet vores valg, vil det være vores nye faktioner, der har ansvaret for resten af vores uddannelse.

I dag er vores lektioner kun halvt så lange, som de plejer at være, så vi kan nå dem alle sammen inden egnethedsprøverne, som skal foregå efter frokost. Jeg kan mærke, at min puls allerede er højere end normalt.

“Er du slet ikke nervøs for resultatet?” spørger jeg Caleb.

Vi er stoppet op i korridoren, hvor han skal den ene vej, til matematik på højniveau, og jeg skal den anden vej, til faktionshistorie.

Han hæver det ene øjenbryn. “Er du?”

Jeg kunne have svaret, at jeg har gået og bekymret mig i ugevis over, hvad prøverne vil råde mig til: Puritanerne, Sanddru, Intelligentsia, Pacifisterne eller Skytsenglene?

Men det gør jeg ikke. Jeg smiler bare til ham og siger: “Egentlig ikke.”

Han smiler igen. “Jamen så ... så må du have en god dag.”

Jeg går videre, på vej mod faktionshistorie, mens jeg bider mig i læben. Han svarede ikke på mit spørgsmål.

Der er ikke meget plads på skolens gange, selv om lyset, der kommer ind udefra, får dem til at virke mere rummelige. Der er ikke mange andre steder, de forskellige faktioner blander sig, når de er på min alder. Også her kan man mærke, at hele flokken er gejlet op af en ny og usædvanlig stemning af sidste skoledag.

En pige med langt, krøllet hår råber “Hey!” lige ind i øret på mig og vinker til en eller anden længere nede ad korridoren. Et jakkeærme rammer mig på kinden. Så er der en intelligentsianer i blå sweatshirt, der skubber til mig, så jeg mister balancen og lander på gulvet.

“Du går i vejen, stivert,” hvæser han og fortsætter ned ad gangen.

Mine kinder bliver varme. “Stivert” er et ord, vi ikke bryder os om, men det er åbenbart ret populært i de andre faktioner.

Jeg rejser mig op og børster støvet af. Der var et par stykker, der stoppede op, da jeg faldt, men ingen af dem gjorde noget for at hjælpe mig. De følger mig bare med øjnene, indtil jeg når enden af korridoren.

Jeg er ikke den eneste i min faktion, der har været udsat for den slags i de seneste måneder. Intelligentsia har udsendt nogle rapporter, der har været decideret fjendtlige over for Puritanerne, og det er begyndt at påvirke den måde, vi omgås på i skolen. Meningen med det grå tøj, den enkle frisure og vores beskedne adfærd er, at vi skal have nemmere ved at glemme os selv, og at andre skal have nemmere ved at glemme os. Men lige for tiden gør det mig bare til en skydeskive.

Jeg stopper op ved et vindue i E-fløjen og venter på, at skytsenglene skal ankomme. Det gør jeg hver morgen. Præcis klokken 7:25 viser skytsenglene deres mod ved at springe af et kørende tog.

Far kalder skytsengle for “gale hunde”. De har piercinger og tatoveringer og går altid i sort tøj. Deres hovedopgave er at beskytte det hegn, der danner byens ydre grænse. Men beskytte mod hvad, det har jeg aldrig fattet.

Egentlig burde jeg undre mig over dem. Undre mig over, hvad mod – den egenskab, de sætter højest – har at gøre med at have en metalring i næsen. Men i stedet fascinerer de mig bare, så jeg slet ikke kan tage blikket fra dem, når de er i nærheden.

Lyden af den skingre togfløjte giver genlyd i mit bryst. Lygterne foran på toget blinker, da det suser forbi skolen,

og hjulene skriger mod stålskinnerne. Da de sidste vogne passerer, kaster en vældig flok unge mænd og kvinder i mørkt tøj sig ud af toget. Nogle af dem falder og tumler af sted, andre løber nogle usikre skridt, inden de genvinder balancen. En af fyrene slår armene om skuldrene på en pige og ler højt.

Det er tåbeligt at stå og holde øje med dem. Jeg vender mig væk fra vinduet og maser mig gennem flokken på vej mod faktionshistorielokalet.

KAPITEL TO

Efter frokost går prøverne i gang. Vi sidder ved de lange borde i kantinen og venter på at blive kaldt ind. Der er ti lokaler at udføre prøverne i, så prøvelederne kalder os ind ti ad gangen. Jeg sidder ved siden af Caleb og over for Susan, som er vores nabo.

Susans far arbejder i den anden ende af byen, så han har bil og kører hende til og fra skole hver dag. Han har tit spurgt, om vi ikke vil køre med, men som Caleb siger, vil vi hellere tage af sted lidt senere og ønsker ikke at være til ulejlighed.

Naturligvis ikke.

De fleste af prøvelederne er frivillige puritanere, men der er også en intelligentsianer og en skytsengel, for ifølge reglerne kan vi ikke blive testet af en fra vores egen faktion. Reglerne siger også, at vi ikke må forberede os på testen på nogen som helst måde. Så jeg aner ikke, hvad der skal ske.

Mit blik glider fra Susan til skytsenglenes borde i den anden ende af kantinen. De griner og råber og spiller kort. Ved en anden gruppe af borde sidder intelligentsianerne og sludrer over bøger og aviser, som altid drevet af deres tørst efter kundskab.

En lille flok pacifistpiger har sat sig i en rundkreds på

gulvet og er i gang med en eller anden klappekageleg. Hver gang der er gået et par minutter, griner de alle sammen, fordi en af dem har tabt en runde og skal ind at sidde i midten af kredsen. Nogle sanddrufyre sidder ved bordet lige ved siden af dem og fægter med arme og ben. Det ser ud, som om de skændes om et eller andet, men det kan ikke være særlig alvorligt, for nogle af dem smiler stadigvæk.

Ved puritanerbordet sidder vi og venter i tavshed. Selv når vi ikke foretager os noget, dikterer faktionens skikke, hvordan vi skal opføre os, og hvad den enkelte har lyst til, må altid vige for faktionens skikke. Jeg kan ikke forestille mig, at hver eneste intelligentsianer har lyst til at sidde med hovedet begravet i bøger hele tiden, eller at alle sanddru er vilde med livlige diskussioner, men faktionens normer kan de ikke bryde, lige så lidt som jeg kan.

Caleb er med i den næste gruppe af navne, der bliver råbt op. Han virker selvsikker, da han går hen mod udgangen. Jeg behøver ikke at ønske ham held og lykke eller fortælle ham, at der ikke er noget at være bange for. Han ved, hvor han hører til, og det har han, så vidt jeg ved, altid gjort. Det tidligste, jeg kan huske om ham, er fra dengang, han var fire år gammel. Vi var på legepladsen, og han skældte mig ud, fordi jeg ikke ville give mit sjippetov til en lille pige, som ikke selv havde noget at lege med. Nu sker det ikke ret ofte, at han irettesætter mig, men hans bebrejdende blik sidder dybt i mig.

Jeg har prøvet at forklare ham, at mine instinkter ikke er de samme som hans – det faldt mig overhovedet ikke ind at rejse mig for ham den sanddru i bussen – men han forstår mig ikke.

“Du skal da bare gøre det rigtige,” plejer han at sige. Så nemt er det for ham. Det burde være lige så nemt for mig.

Jeg har ondt i maven. Jeg lukker øjnene og åbner dem

først igen ti minutter senere, da Caleb kommer tilbage og sætter sig.

Han er hvid som et lagen. Han gnider sine håndflader mod lårene, ligesom jeg gør, når jeg har svedige hænder, og da han løfter dem igen, ryster hans fingre. Jeg åbner munden for at sige et eller andet, men der er ingen ord. Jeg må ikke spørge ham om hans resultater, og han må ikke fortælle mig noget om dem.

En af de frivillige fra Puritanerne råber de næste navne op.

To skytsengle, to intelligentsianere, to pacifister, to fra Sanddru og så: "Fra Puritanerne: Susan Black og Beatrice Prior."

Jeg rejser mig, for det skal jeg jo, men hvis jeg selv kunne bestemme, så ville jeg bare blive siddende, indtil det hele var overstået. Det føles, som om der er en boble i mit bryst, som hele tiden vokser og vokser, som om den har tænkt sig at sprænge mig. Jeg følger efter Susan hen til døren. Dem, vi går forbi, kan sikkert ikke se forskel på os. Vi har det samme tøj på, og vores lyse hår er sat på samme måde. Den eneste forskel er, at Susan muligvis ikke har kvalme, og, så vidt jeg kan se, ryster hendes hænder ikke så meget, at hun er nødt til at holde fast i kanten af sin bluse for at holde dem i ro.

Uden for kantinen venter ti værelser på os.

De bliver udelukkende brugt til egnethedsprøverne, så det er første gang, jeg er i et af dem. I modsætning til skolens andre lokaler er der ikke glasruder imellem dem, men spejle. Jeg kan se mig selv, bleg og skræmt, på vej hen mod en af dørene.

Susan sender mig et nervøst smil, da hun går ind i værelse 5, og jeg går ind i værelse 6, hvor en skytsengelkvinde venter på mig.

Hun ser ikke nær så alvorlig ud som de unge skytsengle,

jeg hidtil har set. Hendes øjne er små, mørke og intense, og hun har en mørk blazer på – den minder om en herrejakke – og cowboybukser. Det er først, da hun vender sig for at lukke døren efter mig, at jeg får øje på tatoveringen på hendes hals. En sort-hvid høg med et rødt øje. Hvis ikke jeg havde det, som om mit hjerte lige var kravlet op i min hals, ville jeg spørge, hvad den symboliserer. Et eller andet må den jo symbolisere.

Alle væggene i lokalet er dækket af spejle. Jeg kan se mig selv fra alle vinkler: Det grå stof skjuler konturerne af min ryg, min lange hals, og mine magre, ru og rødmossede hænder.

Hele loftet lyser hvidt. Midt i rummet står noget, der minder om en tandlægestol, forbundet med en masse ledninger til en underlig maskine ved siden af. Det ligner et sted, hvor forfærdelige ting foregår.

“Du skal ikke være bange,” siger kvinden. “Det gør ikke ondt.”

Hendes hår er sort og glat, men i det hvide lys kan jeg se, at der er grå striber i det.

“Sid ned og slap af,” siger hun. “Jeg hedder for resten Tori.”

Med en smule besvær får jeg mig anbragt i stolen og læner mig tilbage, så jeg får anbragt hovedet på nakkestøtten. Lyset gør ondt i øjnene. Tori har travlt med maskinen ved siden af mig. Jeg prøver at koncentrere mig om hende og ikke om de ledninger, hun har i hænderne.

“Hvorfor en høg?” ryger det ud af mig, da hun sætter en elektrode fast på min pande.

“Det er da vist første gang, jeg har mødt en nysgerrig puritaner,” siger hun og løfter øjenbrynene.

En pludselig kuldegysning giver mig gåsehud på armene.

Min nysgerrighed var en fejltagelse, et forræderi mod Puritanernes værdier.

Hun nynner lidt, mens hun anbringer en elektrode mere på min pande, og forklarer så: “Visse steder i den gamle verden var høgen et symbol for solen. Dengang jeg fik den, tænkte jeg, at hvis jeg altid havde solen på mig, så ville jeg ikke være mørkerød.”

Jeg prøver virkelig på at lade være med at spørge – men jeg kan ikke. “Er du bange for mørke?”

“*Var* bange for mørke,” retter hun mig. Så sætter hun den næste elektrode fast på sin egen pande og slutter en ledning til den. Hun trækker på skuldrene. “Nu er den et minde om en frygt, jeg har overvundet.”

Hun står bagved mig. Jeg holder så fast om armlænene, at blodet bliver presset væk fra mine rødmende knoer. Hun trækker ledninger til sig og forbinder dem til mig, til hende, til maskinen. Så rækker hun mig en lille flaske med en klar væske.

“Drik det her,” siger hun.

“Hvad er det?” Min hals føles opsvulmet, og jeg har besvær med at synke. “Hvad skal der ske?”

“Det kan jeg ikke fortælle dig. Du må bare stole på mig.”

Jeg tømmer lungerne for luft og hælder hele flaskens indhold ned i halsen. Mine øjne lukker sig.

Der er kun gået et øjeblik, da de åbner sig igen, men jeg er et andet sted. Jeg er tilbage i skolens kantine, men de lange borde er tomme, og jeg kan se igennem de store glasvægge, at det sner. På bordet foran mig står to kurve. I den ene ligger et stykke ost, i den anden en kniv så lang som min underarm.

Bag mig hører jeg en kvindestemme. “Vælg.”

“Hvorfor?” spørger jeg.

“Vælg,” gentager hun.

Jeg ser mig over skulderen, men der er ingen. Igen vender jeg mig mod kurvene. "Hvad skal jeg bruge dem til?"

"Vælg!" råber hun.

Hendes skrålen får min frygt til at forsvinde. I stedet for bliver jeg stædig. Jeg bider tænderne sammen og lægger armene over kors.

"Jamen, det må du da også selv om," siger hun.

Kurvene forsvinder. Jeg hører en dør knirke og vender mig for at se, hvem det er. Men det er ikke en "hvem", det er en "hvad": En hund med spids snude står et par meter fra mig. Den lægger sig fladt ned mod gulvet og kryber frem mod mig, mens de røde læber blottes de hvide tænder. Der kommer en gurglende knurren fra dybt nede i dens svælg. Nu forstår jeg, hvad jeg kunne have brugt osten til. Eller kniven.

Men nu er det for sent.

Jeg overvejer, om jeg skal løbe min vej, men hunden vil være hurtigere end mig. Og at gå i nærkamp med den og vælte den omkuld er jeg ikke stærk nok til. Det dunker i mit hoved. Jeg er nødt til at beslutte mig. Hvis jeg kan springe over et af bordene og barrikadere mig bag det ... Nej, jeg er for lille til at komme over og for svag til at vælte et af dem.

Hunden snerrer ad mig, og det føles næsten, som om lyden får mit kranium til at vibrere.

Der stod i min gamle biologibog, at hunde kan lugte frygt, fordi mennesker afsondrer et eller andet kemisk, når de bliver bange. Det samme, som hundens naturlige byttedyr afsondrer. Det er lugten af frygt, der får en hund til at angribe.

Centimeter for centimeter nærmer bæstet sig, dets kløer skraber mod gulvet.

Jeg kan ikke flygte. Jeg kan ikke slås. Jeg kan kun indånde stanken af dens varme ånde og forhåbentlig lade være med at tænke på, hvad den lige har ædt.

Der er intet hvidt i dens øjne, kun skinnende sort.

Hvad ved jeg ellers om hunde? Jeg skal ikke se den ind i øjnene, for det er et tegn på fjendtlighed. Da jeg var lille, ønskede jeg mig en hund mere end noget andet, men i dette øjeblik, hvor jeg står og stirrer ned i gulvet, kan jeg virkelig ikke komme i tanker om hvorfor.

Den kommer nærmere, den knurrer stadig. Hvis det er et tegn på fjendtlighed at se den ind i øjnene, hvad er så et tegn på underkastelse?

Mit åndedræt er tungt, men regelmæssigt. Forsigtigt sætter jeg mig på knæ. Det sidste, jeg har lyst til, er at lægge mig på gulvet foran hunden – jeg skal ikke have mit ansigt på højde med dens tænder – men det er nok den eneste chance, jeg har lige nu. Jeg læner mig frem, sætter albuerne mod gulvet og strækker så benene bagud, indtil jeg ligger næsten fladt foran den. Hunden kryber nærmere og nærmere, indtil jeg kan mærke dens varme ånde i mit ansigt. Mine arme ryster.

Den gør mig lige ind i ørerne, og jeg må bide tænderne sammen for ikke at skribe.

Noget blødt og vådt rører ved min kind. Hunden holder op med at knurre, og da jeg løfter hovedet og ser på den igen, står den og halser. Den har lige slikket mig i ansigtet. Jeg skærer en grimasse og retter mig op, så jeg sidder på hug. Hunden lægger sine poter på mine knæ og slikker min kind igen.

Jeg vrider mig lidt og tørrer dens savl af mig – og så ler jeg. “Du er da slet ikke så farlig, er du vel?”

Jeg rejser mig langsomt for ikke at forskrække den, men det er, som om det er et helt andet dyr end det, jeg stod overfor for mindre end et minut siden. Jeg rækker en hånd frem, stille og roligt, så jeg kan trække den til mig i en fart, hvis det skulle blive nødvendigt. Hunden skubber til mine fingre med sit hoved. Pludselig er jeg glad for, at jeg ikke valgte kniven.

Jeg lukker øjnene et sekund, og da jeg åbner dem igen, står der en lille pige i en hvid kjole. Hun strækker begge hænder frem og hviner af fryd. "Vov-vov!" siger hun.

Hun løber hen mod hunden ved min side, og jeg åbner munden for at advare hende, men det er for sent. Hunden er allerede vendt rundt. Nu knurrer den ikke længere. Den gør og snerrer og snapper, dens muskler er spændte som stål-wirer, den er klar til at springe på hende.

Jeg tænker ikke, jeg springer bare; kaster mig over hunden og lægger armene om dens tykke hals.

Mit hoved rammer gulvet. Hunden er væk, og det er den lille pige også. Og jeg er alene i prøvelokalet, som nu er tomt. Langsomt drejer jeg mig rundt, men kan ikke få øje på mig selv i et eneste af spejlene.

Jeg skubber døren op og går ud på gangen, men det er ikke gangen; det er en bus, og alle sæderne er optaget.

Jeg står op i midtergangen og holder fast i en stang. Lige ved siden af mig sidder en mand og læser avis. Avisen skjuler hans ansigt, men jeg kan se hans hænder. De er arrede som efter en alvorlig forbrænding, og han holder om avisen, som om han har mest lyst til at krølle den sammen.

"Kender du den fyr?" spørger han, mens han slår med fingeren på billedet på forsiden. Overskriften lyder: "Brutal morder endelig pågrebet!"

Jeg stirrer på ordet "morder". Det er længe siden, jeg sidst har hørt om en morder, men alene ordet fylder mig med rædsel.

Billedet forestiller en ung mand med skæg. Han ser helt almindelig ud. Jeg har en fornemmelse af, at jeg kender ham, men jeg kan ikke huske hvorfra. Og samtidig får jeg en fornemmelse af, at det vil være en dårlig idé at fortælle det til manden.

"Nå?" Der er vrede i hans stemme. "Gør du?"

En dårlig idé. Nej, en rigtig dårlig idé. Mit hjerte hamrer, og jeg strammer grebet om stangen, for at mine hænder ikke skal ryste – for ikke at afsløre mig selv. Hvis jeg fortæller ham, at jeg genkender manden på billedet, så vil der ske et eller andet forfærdeligt med mig. Men jeg kan overbevise ham om, at jeg ikke kender manden. Jeg kan rømme mig og trække på skuldrene – men det ville være at lyve.

Jeg rømmer mig.

“Gør du?” gentager han.

Jeg trækker på skuldrene.

“Nå?”

Der går en kuldegysning igennem mig. Min frygt er ikke logisk. Det her er bare en psykologisk test, ikke virkelighed.

“Overhovedet ikke,” siger jeg henkastet. “Jeg aner ikke, hvem han er.”

Han rejser sig, og nu kan jeg se hans ansigt. Han har mørke solbriller på, og han ser vred ud. Hans mund er fortrukket, og hans kind er dækket af ar ligesom hans hænder. Han læner sig ind mod mig.

Hans ånde lugter af cigaretter. Det er ikke virkelighed, minder jeg mig selv om.

Ikke virkelighed.

“Du lyver,” siger han. “Du lyver!”

“Nej, jeg gør ikke.”

“Jeg kan se det på dine øjne.”

Jeg ranker ryggen. “Nej, du kan ikke.”

“Hvis du kender ham,” siger han stille, “så kunne du redde mig. Du kunne *redde* mig!”

Mine øjne bliver smalle. “Det er muligt,” siger jeg og bider tænderne sammen. “Men det gør jeg altså ikke.”